

менти. Споредъ Нью-Йорския договоръ, следъ Голъмтата война оста- наха да съществуватъ само музика- тѣ при пѣхотнитѣ дружини. Тѣх- ниятъ нормаленъ съставъ е: 1 пи- коло, 2 флейти, 2 I и 1 II кларине- ти, 1 Es кларинетъ, 2 I и 1 II флю- гелхорни, 1 баритонъ, 1 басфлюгел- хорна, 3 алтхорни, 3 трѣби, 2 тром- бона, 1 Es басъ, 1 B басъ, голъмъ и малъкъ барабанъ. Увеличениитѣ състави прибавятъ къмъ горния съставъ още: 2 обоя, 2 фагота, 2 кларинета, 4 хорни (вмѣсто алт- хорни), 1 бастромбонъ, и по още единъ Es и B бази.

Войчикова, Бронислава род. 1890 — не 1800.

Вундереръ, Александеръ — Wun- derer, Alexander — обобщъ, род. 11 апр. 1880 въ Виена, обобщъ-солистъ при Виенската държавна опера, професоръ въ Виенската държавна музикална академия, и дългогоди- шенъ председателъ на Виенската филхармония. Неговъ ученикъ у насъ е Д-ръ В. Спасовъ.

Г.

Гадевъ и Стаевски — софийско му- зикално издателство, основано 1910, издава, главно, школи, пѣсни и кла- вирни творби на бълг. компонисти.

Гайда — наименованията: Brummet, Schnarrpfeife, Bourdon се отнасятъ за ручилото, а не за гайдуницата.

Гайдуница — чети: горния, вмѣсто — черния.

Георгиевъ, Андрей — музикаленъ общественикъ, род. 1891 въ с. Шей- ново, училъ въ Гренобълъ, 1925-1929 — председателъ на С. П. М. Б., и редакторъ на неговия органъ — в. „Музиканта“, ръководителъ на оркестра при ученолюбивото дру- жество „Искра“ въ Казанлъкъ, пи- салъ: фантазия „Хемусъ“ за оркестръ, хорови и училищни пѣсни, а също и статии отъ обществено-музикаленъ характеръ.

Гербертъ, фонъ Хорнау Мартинъ — „Iter Allemanicum accedit Italicum et Gallicum“ — чети: „Пътя на гер- манцитъ (германския) следваше тоя на италийцитъ и галитъ.“

Гесъ, нѣм. Ges — по нѣмското на- именование = соль ♮.

Гисъ, нѣм. Gis — по нѣмското на- именование = соль ♯.

Готовацъ, Яковъ — чети: далматин- ки — не хърватски — компонистъ.

Гранадосъ, Ед. — умир. 2 окт. 1928 въ Мадридъ.

Гръцка музика — стр. 181, при Ау- лосъ — чети: коническа, а не цилин- дрическа.

Грюмеръ, Паулъ — отъ 1926 е учи- телъ въ Кьолнското висше музи- кално училище.

Гуно, Шарль Франсуа — чети: Gounod, не Gounaud.

Гърдевъ, Атанасъ Г. — фаготистъ, роденъ 1 окт. 1896 въ Ст.-Загора, 1920 завършва инструм. отдѣлъ на Държавното музикално училище; следъ 3 год. учителствуване въ прогимназия, отива въ Прага, дето 1929 завършва инструменталния отдѣлъ при Държавната консерва- тория. Билъ една година учи- телъ при гимназията въ Прѣнь, отъ 1932, за четвърти пътъ, постъп- ва въ оркестра на Народната опера — като първи фаготистъ. Г. е единъ интелигентенъ музикантъ, отличенъ фаготистъ, и има заслуга- та, че е съдействувалъ твърде мно- го за осъществяването на фести- вала отъ българска музика въ Прага презъ 1928, и положили мно- го трудъ при организирането му.

Гждулка — чети: Единъ проблемъ за тонообразуването при Г. е това, че макаръ то да почива. . . и пр. На изобразената Г. — погрѣшно е нарисувано магаренцето; то трѣбва да бжде следъ резонаторнитѣ отвори.

Д.

Дайре (daire) — ударенъ инстру- ментъ, също като европейския „там- буринъ“. Състои се отъ една дър- вена кръгова рамка — съ ширина отъ 3 до 6 см., на която е оставено празно мѣсто за поставяне нѣколко чифта металически кръгови пластинки — „цимбали“. На едната страна е изопната тънка кожа. Уд- рянето става по единъ особенъ начинъ, съ разнитѣ пръсти на дветѣ рѣце. Д-то е любимъ инструментъ на българскитѣ циганки. Думата „дайре“ е взета отъ персояраб- ски езикъ, на който тя означава „кръгъ“. Въ Индия се казва „ма- ратхи дайръ“ или даере.

Двойниче — двугласна свирка, коя- то се среща въ Сърбия и Хърват- ско. Д-то е много по-свършено отъ българската двойнка, защото и на дветѣ циви има грифове: дупки (4 и 3).